

szerre azt mondja, elég, és összezúzza őrjöngő tagjait a cellafalon:
a szívük . . .

Meddig bírja még bordaközi rabságát? az éjek hajófenekére
zárva, sötétség bálái, emlékek gyúanyagai között?

Az élet mennyisége elveszti nappali látszat-szorzatait, szédüle-
tes képzelet-hatványait, kétes-szép bizonyításait. Önmagára redu-
kálódott.

Már csak a saját esendőségével összezárt test, amellyel min-
den pillanatban minden megtörténhetik.

MESE A VERSRŐL

Verset írni azért jó, mert abban az ember még jó is lehet bü-
netlenül.

Szentnek is érezheti magát, anélkül, hogy megfeszítenék.

GÁBOR ZOLTÁN

SZABÁLYOS SZÍVVERÉSŰ ŐSZ

Tűzfalak között hasábnyi ég.
Mint könnyű bazalt, a köd elzuhan.
Szétrobbant lomb, párálló vidék,
vonul az ősz, közelít lassudan.

Kidőlt a nyár egy rossz-kerékvetőn,
árokba fordult rakománya.
Vonul, vonul a megsarcolt mezőn
a tépett felhők ólomszárnya.

Lefosztott jegenyék hánykolódnak.
Alacsony ég, a föld belekap;
ballag az út, nekivág a dombnak,
vijjog a szél, zöld esőt arat.

Kínozzák egymást letarolt gallyak,
eladták termésük a kertek.
Barázdák között fekete varjak,
megannyi éhes csőr — legelnek.

Kopár a táj, és áttekinthető,
vonul az ősz, közelít lassudan.
Gőzölög a föld, immár fű se nő,
s mint könnyű bazalt, a köd elzuhan.